

DIUMENGE XXVI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Josep-Miquel Bausset, monjo de Montserrat
1 d'octubre de 2017
Ez 18,25-28 / Fl 2,1-11 / Mt 21,28-32

Jesús a la paràbola de l'Evangeli que ha estat proclamat, una de les paràboles més entenedores i clares, ens posa al davant la preeminència de les obres per sobre de les paraules, tot contraposant l'actitud dels dos fills. Si el primer d'ells respon al pare amb una negativa: “*no hi vull ana*”, tot i que després s'ho repensa i se'n va a treballar a la vinya, el segon reacciona amb una actitud obedient: “*hi vaig de seguida, pare*”, però sense que les seves paraules vagin seguides de les obres.

El missatge d'aquesta paràbola és ben evident: el que compta en la nostra vida no són les aparences ni les paraules, sinó les obres. Per això els cristians ho som per allò que fem i no tant per allò que diem. Jesús ens crida a la conversió, a un canvi en la nostra manera de viure, a no ser com els fariseus, els sacerdots i els mestres de la Llei, que s'omplien la boca amb paraules grandiloqüents, però després no vivien segons allò que deien.

Aquesta paràbola ens mostra el camí a seguir per fer realitat el Regne de Déu, tot treballant per la justícia i la pau, per així fer una societat més lliure i més democràtica. Per això avui posem davant Déu, en aquests moments que viu Catalunya, els nostres goigs i les nostres esperances, els nostres desigs, les nostres angoixes, les nostres il·lusions, les nostres tristors i l'anhel de llibertat i de pau que tots portem al cor.

El papa Francesc a Medellín (9 de setembre) ens exhortava a no ser “*cristians amb l'estendard de prohibit el pas*”, sinó a viure oberts a les realitats del nostre món i del nostre temps. El papa, que ens demanava “*no restar indiferents als sofriments dels més desemparats*”, ens convidava a ser deixebles “*que sàpiguen veure sense miopies heretades, deixebles que examinin la realitat, que sàpiguen veure, jutjar i actuar, capaços d'arriscar, d'actuar, de comprometre'ns*”.

Els cristians hem de defensar “*la realitat nacional de Catalunya, afaïçonada al llarg de mil anys d'història*”, com afirmen els documents episcopals, “*Arrels cristianes de Catalunya*” i “*Al servei del nostre poble*”, on els nostres pastors reclamaven per al nostre país “*l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial*”, perquè siguin reconeguts, promoguts i respectats “*els drets i els valors culturals de les minories ètniques*”. Uns drets, com diuen aquests documents, que “*de cap manera no poden, ser perseguits, destruïts o assimilats a una altra cultura majoritària*”. Per això el passat 11 de maig, la Conferència Episcopal Tarraconense demanava que fossin “*escoltades les legítimes aspiracions del poble català*”.

Els cristians catalans tenim el dret i el deure de construir el futur del nostre país d'una manera cívica, democràtica i pacífica, tal com ho reconeix la Doctrina Social de l'Església, com quan el papa Joan Pau II, el 5 d'octubre de 1995, a l'ONU, afirmava: “*Per tots els mitjans que disposeu, vetlleu per aquesta sobirania que posseeix cada nació en virtut de la pròpia cultura. Ningú (ni un Estat, ni cap altra nació, ni cap organització internacional) no està legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir*”.

L'Església no pot caure en partidismes, però tampoc no pot ser neutral, ja que ha d'estar a favor de “*la pau, les llibertats d'expressió democràtiques i el respecte als drets del nostre poble*” (Nota dels abats de Montserrat i de Poblet, 21 de setembre de 2017).

Els cristians catalans hem de viure el moment present amb amb esperança i amb un ferm compromís per construir una societat més justa i més d'acord amb l'Evangelí, on la democràcia acabi sempre guanyant les pors o les amenaces, on la força mai no venci les idees i apostar sempre per la força de la raó i no per la raó de la força. Per això condemno qualsevol tipus de violència i faig meves les paraules de l'arquebisbe Òscar Romero: "*en nom de Déu prego, demano, exigeixo que cessi la violència*".

Germanes i germans, en aquests moments històrics que viu el nostre país, l'Evangelí ens empeny a somniar per ser artesans d'esperança, de vida i de solidaritat, com ens ho recordava el papa Francesc el 22 de setembre: "*Que no et facin por els somnis. Somnia un món que encara no es veu, però que certament arribarà*". I el papa deia també: "*No pensis mai que la lluita que estàs fent aquí sigui completament inútil. Tot neix per florir en una eterna primavera*".

Que la Mare de Déu de Montserrat, com diu la Visita Espiritual del bisbe Torras i Bages, ens hi ajudi perquè mai "*no es desfaci aquest poble català*" que ella espiritualment engendrà i aconseguirà "*per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua*".